

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne ...XY...

státní příslušnost: Moldavsko
bytem ...XY...

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-3583-3/ČJ-2021-930310-V244

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, občanu Moldavska, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 6. 11. 2020, čj. KRPA-285840-14/ČJ-2020-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu

§ 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-3583-3/ČJ-2021-930310-V244 tak, že část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila, přičemž změna spočívala ve vypuštění slov „podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.“, a dále nahradila výrok o délce uloženého správního vyhoštění, které nově stanovila v délce 18 měsíců. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně délky jeho neoprávněného pobytu na území ČR. V žalobě uplatnil toliko dvě námitky.
4. Zaprvé žalobce namítl, že délka uloženého správního vyhoštění po dramatické změně právní kvalifikace, kdy mu původně bylo uloženo vyhoštění v délce 20 % sazby (2 roky v rámci maximálních 10 let), odpovídá spíše kosmetické úpravě, a ve výsledku mu byla uložena přísnější délka, tj. v délce 30 % sazby (18 měsíců v rámci maximálních 5 let), a to při nezměněných skutkových závěrech. Má za to, že je-li v jeho případě uplatňovaná poloviční zákonná sazba, mělo mu být uloženo správní vyhoštění nepřesahující 1 rok.
5. Zadruhé žalobce namítl, že žalovaná nijak nezdůvodnila, proč přistoupila k uložení vyhoštění v délce 18 měsíců.
6. Žalobce dodal, že v jeho případě jde o ojedinělé vybočení z jinak řádného a mladého života, po odhalení protiprávního jednání řádně spolupracoval, doznal se a projevil dostatečnou lítost.
7. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde se k celé věci přezkoumatelným způsobem vyjádřila. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal při jednání nařízeném na den 7. 6. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval.
10. Žalobce při jednání setrval na své žalobě, žádné návrhy důkazů neuplatňoval. Žalovaná se z jednání řádně a včas omluvila přípisem ze dne 3. 6. 2021, přičemž nepožadovala odročení jednání na jiný termín a odkázala na své písemné stanovisko k věci.

11. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci a po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 5. 11. 2020 hlídkou cizinecké policie v bytě na adrese Nekázanka 10, Praha, kde bydlel, a to v souvislosti s kontrolou spolubydlícího žalobce, kterou uvedená hlídka započala v centru Prahy, neboť po jeho ztotožnění a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR.
13. Dne 6. 11. 2020 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro porušení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, což vyplynulo ze záhlaví tohoto oznámení, ze samotného textu oznámení pak vyplývá vedení řízení pouze, pokud jde o druhou z uvedených skutkových podstat.
14. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění žalobce vyslechl dne 6. 11. 2020. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval dne 13. 9. 2019 mikrobusem z Moldavska přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko na biometrický cestovní doklad, od té doby ČR neopustil. Byl si vědom, že zde na tento doklad může pobývat pouze 90 dnů, avšak došly mu peníze a chtěl si nějaké vydělat. Kvůli pandemii se však vše zkomplikovalo. V ČR byl již mnohokrát, od roku 2017 se jezdí pravidelně, líbí se mu tady, jezdí sem pracovat, v Moldávii není práce. K pobytu se nikde nehlásil, v X bydlí na adrese X s přáteli asi 14 dní, nájemní smlouvu nemá. Do ČR přijel za účelem hledání práce, měl zde pár brigád po stavbách. Žalobce dále uvedl, že je zdravý, žádné léky pravidelně neužívá, žádného lékaře nenavštěvuje. Zdravotní pojištění v ČR nemá. K dotazu směřujícímu k možnosti uložení opatření podle § 123b zákona o azylu žalobce uvedl, že bydlí na adrese v X, kterou již uvedl, peníze má na živobytí a na vycestování, u sebe má asi 7.000 Kč. Ke své rodinné situaci uvedl, že je svobodný, bezdětný, rodina žije v Moldavsku, má tam matku, otce a bratra, bydlí s nimi v domě. Veškeré zázemí i vazby má tam, je s nimi v pravidelném kontaktu. V ČR ani v EU nemá nikoho, nenachází se zde ani osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, nebo kterou by měl v péči; není zde ani osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, ani v ČR nesdílí společnou domácnost se žádným občanem EU. V ČR nemá žalobce žádné známé, žádné kulturní nebo společenské vazby. Žalobce vypověděl, že v ČR nemá ani závazky či pohledávky, trestnou činnost zde nepáchal. Neužívá žádné návykové látky. Žalobce nezná důvod, nebo překážku, pro které by nemohl vycestovat zpět, nic mu ve vlasti nehrozí, je to pro něj bezpečná země. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. V případě potřeby zaslání písemností v souvislosti s tímto řízením uvedl adresu pobytu v Moldávii.
15. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6. 11. 2020, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 12. 12. 2019 do 5. 11. 2020 (330 dní) nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že tomu tak není. K uložení době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán I. stupně uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá v dolní hranici zákonného rozmezí a v dané výši s ohledem na závažnost jednání žalobce, kdy žalobce na území ČR setrval bez platného oprávnění

k pobytu a překročil povolenou dobu k pobytu v rámci bezvízového styku 90 dnů v 180-ti denním období celkem o 330 dní.

16. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, výsledku AFIS, z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 5. 11. 2020, z doloženého cestovního pasu žalobce, protokolu o výsledku ze dne 6. 11. 2020, z fotodokumentace a dalšího spisového materiálu vedeného ve věci žalobce pod čj. KRPA-285840/ČJ-2020-000022-SV.
17. Žalovaná poté k odvolání žalobce korigovala závěry učiněné v rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom rozsahu, že z výroku rozhodnutí vypustila skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a dále snížila dobu zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie (EU) z dvou let na 18 měsíců, neboť ze spisového materiálu bylo patrné, že žalobci bylo fakticky obsahově vytýkáno pouze jediné protiprávní jednání, a to právě neoprávněný pobyt na území bez platného oprávnění k pobytu [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4], k němuž žalobce nebyl oprávněn, což je doloženo a odůvodněno spisovým materiálem. Naopak, naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně v průběhu vedeného řízení ani v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevyjadřoval. K odůvodnění snížení celkové doby vyhoštění pak žalovaná vyjádřila na str. 5 a zejména str. 6 napadeného rozhodnutí, kdy konstatovala, že stanovená délka odpovídá okolnostem daného případu a obvyklému řešení v obdobných případech.
18. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsáním právním závěrům.
22. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 12. 12. 2019 do 5. 11. 2020, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
23. Žalobce namítl pouze nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění s ohledem na to, že původním rozhodnutím mu bylo vytýkáno protiprávní jednání ve dvou

skutkových podstatách, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let, avšak v napadeném rozhodnutí je mu již vytýkána pouze jedna skutková podstata, tj. polovina původních protiprávních jednání, a proto by mu v tomto poměru měla být dle názoru žalobce stanovena i délka správního vyhoštění.

24. Soud se s touto námitkou žalobce však nemohl ztotožnit. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je především nutno zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
25. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
26. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a), včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, a to přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla po korekci žalovanou stanovena na 18 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění při dolní hranici vymezeného rozmezí. Důvody uložení vyhoštění při dolní hranici zákonného rozmezí rozvedl správní orgán I. stupně na str. 7 ve druhém odstavci svého rozhodnutí, konkrétně zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce. Žalovaná se stanovenou délkou správního vyhoštění zabývala na str. 5 a 6 svého rozhodnutí, kde doplnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom, že uvedla, že žalobce se protiprávního jednání dopouštěl téměř rok, aniž by učinil jakékoliv kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Zdůraznila dále, že k odhalení neoprávněného pobytu žalobce došlo až vlastní činností Policie ČR, proto následná spolupráce žalobce se správním orgánem již nemůže zhojit jeho předchozí dlouhodobé protiprávní jednání. Žalovaná nemohla přisvědčit ani tvrzení žalobce o jeho prvním porušení zákona o pobytu zákona jakožto polehčující okolnosti, neboť v dostupných informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno již dřívější správní vyhoštění žalobce vedené pod čj. KRPA-363680/ČJ-2017-000022 s dobou zařazení do evidence nežádoucích osob od 9. 10. 2017 do 30. 10. 2018. Žalovaná rovněž zohlednila, že žalobce do ČR opakovaně a pravidelně jezdil za účelem výkonu výdělečné činnosti, přestože k takové činnosti nebyl z důvodu absence jakéhokoliv oprávnění k pobytu oprávněn. V případě žalobce jde proto dle žalované o osobu, která dlouhodobě rezignovala na dodržování právních předpisů ČR, a správní vyhoštění mu bylo uloženo zcela v souladu se zákonem. Žalovaná dodala, že ukládána délka správního vyhoštění 18 měsíců se jeví jako adekvátní opatření, jímž nebude nepřiměřeně zasaženo do

soukromého a rodinného života žalobce, a to po zohlednění důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a po zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění, jakož i po konfrontaci s § 174a zákona o pobytu cizinců. V reakci na zjištěné skutečnosti došlo ke snížení délky správního vyhoštění, a toto opatření odpovídá zjištěnému a prokázanému porušení zákona a zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu, přičemž se současně nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, proto je rovněž v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu.

27. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. S ohledem na soudem shrnuté odůvodnění délky správního vyhoštění v napadeném rozhodnutí v předchozím bodě pak evidentně není ani pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaná nijak nezduodnila, proč uložila správní vyhoštění v délce 18 měsíců. Soud dále v dané věci přitom neshledal, že by žalovaná překročila výše vymezené meze správního uvážení nebo že by je zneužila.
28. S ohledem na obsah správního spisu a obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně se pak soud nemohl ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že došlo k dramatické změně právní kvalifikace, avšak pouze ke kosmetické úpravě délky správního vyhoštění. Aniž by se soud chtěl dopouštět jakýchkoliv spekulací, z předloženého správního spisu se spíše jeví, že původní právní kvalifikace správního orgánu I. stupně, tj. uvedení dvou skutkových podstat vytýkaných žalobci, byla v jeho rozhodnutí uvedena administrativním nedopatřením, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by správní orgán shledal i naplnění skutkové podstaty posléze vypuštěné žalovanou v napadeném rozhodnutí [§ 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Avšak toto – jakkoliv administrativní nedopatření – mohlo být napraveno pouze změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť bylo uvedeno v návěti výroku, kdy pouze výrok rozhodnutí je pro jeho adresáty závazný. Žalovaná proto dle názoru soudu postupovala správně, pokud tento nedostatek prvostupňového rozhodnutí prostřednictvím § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odstranila.
29. K obecně formulovanému tvrzení žalobce, že mu mělo být uloženo správní vyhoštění nepřesahující 1 rok, soud rovněž obecným způsobem musí konstatovat, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby).
30. V tomto ohledu tedy soud neshledal námitku nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, včetně námítky nepřezkoumatelnosti, jako důvodné.
31. Soud se s ohledem na okolnosti doložené ve správním spisu dále nemohl ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že v případě jeho nelegálního pobytu v ČR šlo o „*ojedinělé vybočení*“

z jinak řádného způsobu vedení života“, které žalobce rovněž uváděl ve prospěch mírnějšího správního vyhoštění. Správní orgány totiž zjistily a prokázaly, že žalobce se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců již dříve, za což mu v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění v období od 9. 10. 2017 do 30. 10. 2018.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 7. června 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně